

LJUBLJANSKI ŠKOFIJSKI LIST

Letnik LXXIX. Ljubljana, 30. oktobra 1942-XX. Štev. 9.—10.

Izhaja mesečno. — Leto 1942. — Naročnina: 20 lir letno.

44.

Gregorij,

po božji milosti in svetega sedeža oblasti škof ljubljanski,
pošilja vsem vernikom svoje škofije pozdrav in blagoslov.

I.

1. Prvi krog zadostilne pobožnosti k presvetemu Srcu Jezusovemu smo s prvim petkom v septembru končali. Vneto in z mnogimi žrtvami ste se pobožnosti udeleževali, predragi verniki. Presveto Srce je vašo vnemo in pobožnost brez dvoma povrnilo z bogatimi milostmi, s katerimi je napolnilo vaše duše. Vso veličino in bogastvo teh milosti boste spoznali šele v večnosti. Zdaj moremo samo hvaležni reči: Hvala ti večna, presveto Srce, za vso Tvojo ljubezen in usmiljenje!

Morda nekateri niso zadovoljni s sadovi naše skupne pobožnosti prvih petkov. Pričakovali so več, kakor pa vidijo. Upali so, da bo Jezus čudežno napravil konec vsem stiskam in vojski ter da bo z devetim prvim petkom zasijal toliko zaželeni mir. Zdaj pa, ko se to ni zgodilo, so kar nekako razočarani. Dragi verniki, kdor je gojil v svojem srcu take nade, ni imel razsvetljene vere. Kajti kdor je iz globoke in prav razsvetljene vere opravljal pobožnost prvih petkov, je sicer pričakoval gotovo pomoč od Jezusovega presvetega Srca, a ne takšne, kakršno si je sam želel, marveč takšno, kakršno spozna vsevedni Jezus za pravo, dobro in nam zveličavno pomoč. In taka pomoč je *ali* rešitev iz najhujših nadlog, ki nas težijo, *ali* pa milost, da moremo vse nadloge tako prenesti, da so nam v zveličanje. Vsi, ki presveto Srce Jezusovo časte in mu s spokornim duhom zadoščujejo za grehe in žalitve vseh ljudi, s to pobožnostjo rastejo v vedno večjo in vedno gorečnejšo ljubezen božjo. *Tistim pa, ki Boga ljubijo, vse pripomore k dobremu,* pravi sv. Pavel (Rim 8, 28), tudi nadloge in stiske.

Pobožnosti prvih petkov v zadoščenje presvetemu Srcu Jezusovemu *ne bomo nehali opravljati*. Nadaljujmo jo, kakor nadaljuje Jezus s svojo potrpežljivo ljubeznijo do nas in kakor — Bogu bodi potoženo — nadaljujejo tudi grešniki žaliti Boga in izzivati njegove pravične kazni. Prav zaradi tega tudi mi ne smemo nehati skazovati Jezusu resnično ljubezen in mu dajati zadoščenje za grehe, ki se zlasti med našim narodom gode. Zgodovina je priča, da morda še nikdar doslej člani našega naroda niso v tolikem številu tako ynebovpijoče grešili in Boga žalili, kakor prav v teh mesecih, ki smo jih z grozo preživeli in jih še preživljamo.

II.

Sami, dragi verniki, ste mnogokje bridko izkusili, kako trda in nečloveška je vlada *brezbožnega komunizma*. Obljubuje raj na zemlji, ustvari pa pekel, kakršnega si nobeden prej niti predstavljati ne more. Pa saj drugače biti ne more, ker je komunizem v svojem bistvu, v svojih sredstvih in ciljih brezbožen. Današnji komunizem je nauk a) da ni Boga, ne božje pravice, ne življenja po smrti, ne odgovornosti pred Bogom, ne nebes; b) da mora torej človek iskati in najti svojo srečo le na tej zemlji; c) zato pa naj bo vse skupna družabna last in tako last vseh, ki naj se množi s skupnim delom vseh in deli po skupnem pridelku in izdelku vseh: čim več bo, tem večji bo delež vsakega.

Tako uči brezbožni komunizem in tak nov red obeta in kjer more, ga skuša uresničiti brez Boga in brez vsake vere, ker je pač v resnici brezbožen, saj po svoji naravi nasprotuje vsaki veri. Tajni namreč Boga, smrtno sovraži Kristusa in Cerkev, češ da je vsa vera le sleparstvo, nje nauki in zapovedi kažejo na večno življenje po smrti in tako odvrčajo ljudi od tistih nebes, ki jih morajo doseči na zemlji. Vsa sreča — pravi komunizem — je na zemlji. Zato pa naj človek najprej zavrže Boga, Kristusa, Cerkev in vse, kar imenujemo vero in naj se oklene komunizma, ki ga bo šele zares osrečil.

Kako strašna, brezbožna prevara so te obljube komunizma! Bog je, naj ga komunizem še tako tajni. Bog je in vlada in sodi ljudi in bo končno sodil vsakega poedinca in ves človeški rod. Duša je nesmrtna in vsak človek bo dajal odgovor pred Bogom za svoja dejanja in nehanja. Kristus je naš Odrešenik, ki nam s svojo milostjo podaja roko, da bomo po tem minljivem življenju prišli v kraj resnične, popolne in večne sreče. Komunizem, ki hoče odtrgati človeka od Boga, ponuja sicer človeku nekaj sreče na zemlji, a že ta obet je največ prevara, pa bi ga izročil pravičnemu božjemu Sodniku in večnemu pogubljenju po smrti. In kaj bi tedaj pomagal še tako lep raj na zemlji — če pa je konec nepopravljiva, večna nesreča?

Res je bednim stanovom treba pomagati in napraviti na zemlji nov, boljši red. Komunizem s svojim brezboštvom ga ne bo napravil, ker ga vprav zaradi svojega brezboštva ne more. Nov red bo tedaj na zemlji, kadar bodo živeli novi ljudje; boljši red morejo ustvariti le boljši ljudje. Ali so mogoče brezbožneži, ki ne verujejo v Boga, ne v njegovo pravico in ljubezen, ne v odgovornost pred nepodkupljivim božjim Sodnikom, tisti novi boljši ljudje? Na temelju brezboštva se more zgraditi pekel, nebesa pa ne. Oživiti je treba v srcih ljudi vero v Boga in božje pravice, oživiti pravičnost in ljubezen, potem pa pravično preurediti gospodarske razmere, za kar je pokojni veliki papež Pij XI. v svoji socialni okrožnici »Quadragesimo anno« začrtal pot. Glede komunizma je pa po pravici dejal: »Kdor se oklene komunizma, ni več kristjan.« Prav tako je po pravici svaril: »Komunizem je nekaj bistveno slabega, zato prav v nobeni reči ne bo z njim sodeloval, komur je mar krščanske kulture.« In danes tudi pri nas čutimo, kako pravilno je napovedal: »Če bi se pa dali nekateri v zмотo zavesti in bi v svojem kraju komunizmu pomagali, da bi se utrdil, jih bo za to zмотo prve zadela kazen« (okrožnica Divini Redemptoris, 19. marca 1937).

Papež je učil in svaril. Ali so pri nas njegovi besedi vsi verjeli? Še prebrali niso očetovskih naukov in resnih svaril, ki jih je o nevarnosti in pogubnosti brezbožnega komunizma naslovil na ves katoliški svet. Star naš pregovor pa pravi: Kdor ne uboga, ga tepe nadloga. Zaradi nepokorščine prihajajo stiske na nos — po naši lastni krivdi.

Predragi v Gospodu! Verujmo papežu, nezmotljivemu učitelju resnice. Verujmo pa tudi zgodovini in lastni izkušnji in ne iščimo rešitve v

brezbožnih nauk in načrtih. V njih ni rešitve, ampak prete samo strahote in pogin. Iščimo rešitve v živi veri, v resničnem in polnem krščanstvu, ki je v rednem in vestnem izpolnjevanju božjih zapovedi — pa bomo rešitev tudi našli in bomo postali sposobni in vredni doživeti boljši in pravičnejši red na zemlji, v večnosti pa srečo najpopolnejše pravice in neugasljive ljubezni, ko bomo Boga gledali in uživali.

III.

»Kaj naj storimo, bratje?« sprašujemo s poslušalci prve Petrove pridige (Apd 2, 37). Kaj naj storimo, da postanemo vredni miru in boljših dni mi in ves narod in vsi kristjani?

Predragi! V velikih stiskah in hudih nevarnostih je bila kristjanom pomočnica vedno Marija, božja in naša mati. Tudi našim prednikom in nam. K njej se zatecimo in njo vprašajmo, kaj naj storimo.

Pred petindvajsetimi leti, ko je bila prejšnja svetovna vojska na višku, se je v Fátimi na Portugalskem trem pastirčkom prikazovala Mati božja Marija skozi šest mesecev od maja do oktobra vsakega trinajstega v mesecu. Naročila jim je, naj vsak dan molijo rožni venec v čast Materi božji v ta namen, da bi se vojna skoraj končala, češ da samo Ona more izprositi ljudem to milost. To naročilo je Marija mesec za mesecem ponavljala, naj ljudje vztrajajo v molitvi sv. rožnega venca, ako hočejo doseči konec vojne.

Marija je priporočila molitev rožnega venca, ki ji je najljubša molitev, katero najrajše uslišuje. Molijo ga naj za mir, da ga ona čimprej sprosi. — Ali nismo še v težji stiski, kakor leta 1917. — in z nami skoraj ves svet? Nihče drugi nam milosti miru ne more sprostiti, kakor Marija, Kraljica sv. rožnega venca in Kraljica miru.

Še drug namen je Mariji prav posebno pri sre. Ob prikazovanju meseca avgusta je Mati božja še to dodala: »Molite, veliko molite in darujte žrtve za grešnike! Vedite, da pade mnogo, prav mnogo duš v pekel, ker ni nikogar, ki bi se žrtvoval in molil zanje.« Tako opominja Marija tudi nas, da molimo za spreobrnjenje grešnikov, da bi nobena duša ne bila pogubljena, ampak bi se vsak grešnik spreobrnil in svojo dušo rešil za nebesa.

In še nekaj je Marija z resnim in žalostnim glasom povedala: »Ljudje naj se poboljšajo! In molijo naj za odpuščenje svojih grehov! Naj ne žalijo več našega Gospoda, ker je že preveč žaljen! Če ljudje ne bodo nehali žaliti Boga, se bo razvnela druga, še hujša vojska. Bog bo kaznoval svet za njegove zločine z vojsko, z lakoto in s preganjanjem Cerkve in papeža ... dobre bodo mučili, več narodov bo uničenih.«

Tako je Marija napovedovala pred petindvajsetimi leti — in mi zdaj doživljamo kazen božjo, ker se ljudje niso spreobrnili, ampak po zadnji vojski Boga še huje žalili kakor prej.

Predragi v Gospodu! Kaj ne, vsi želite konec stisk in boljših, lepših časov. Vsi hočete živeti in želite, da ostane naš narod pri življenju in bi lahko mirno delal na vseh poljih človeškega udejstvovanja, se razvijal in rasel in tako vestno vršil nalogo, ki mu jo je Bog dal na zemlji v zboru drugih večjih narodov. Če to resno hočete, potem ubogajte Marijo in storite, kar nam naroča: *Molite sv. rožni venec!*

Ljubite ga, kakor ga ljubi Marija! Saj je tako zelo lepa molitev, nikdar dolgočasna, če ga znamo prav moliti. Molimo ga pa prav tako, da mislimo na skrivnost, ki je pravkar na vrsti, medtem ko desetkrat ponovimo angelski pozdrav: Zdrava Marija. Usta izgovarjajo besede, misli pa se nam mudé pri dogodkih iz Jezusovega življenja, ki so razdeljene v veseli, žalostni in častitljivi del rožnega venca.

Molitev je razgovor z Bogom. Razgovarjaš se s kom tako, da nekaj ti govoriš in te drugi poslušajo, potem pa tudi drugemu pustiš, da kaj reče, in ti poslušajo. Kdor le sam govori in drugemu k besedi ne pusti, se ne razgovarja, ampak sam govori. Tako je tudi z molitvijo.

Molitev ni popolna, če samo mi govorimo, Bog nas mora pa poslušati. Popolna molitev je ta, da pustimo tudi Boga govoriti in ga pobožno ter zbrano poslušamo. Tako moramo sv. rožni venec moliti.

Pri rožnem vencu mi govorimo in Bog poslušajo, ko izgovarjamo besede očenaša in zdravamarije. Bog pa govori in mi poslušamo v skrivnostih, ki jih medtem preiščujemo. Kar petere skrivnosti vsakega dela rožnega venca vsebujejo, to nam hoče Bog povedati. Poslušamo pa, ko razmišljamo, kaj nam skrivnost pripoveduje, kako nam kaže zgled Jezusov in Marijin in ko primerjamo svoje lastno življenje z njima in vidimo, ali zaslužimo, da nas Bog poplača ali pa kaznuje, in če potem sklenemo, da se poboljšamo. Tako moramo rožni venec moliti z ustmi in z ušesom, t. j. izgovarjati besede in poslušati, kaj nam skrivnosti lepega pripovedujejo.

Če tako molimo sv. rožni venec, nam postane najljubša molitev, radi ga bomo molili bodisi skupno, bodisi sami zase in Marija bo z materinsko ljubeznijo sprejemala našo molitev v tiste *namene*, v katere jo opravljamo.

Moliti pa hočemo v tiste namene, katere je Marija v Fátimi napovedala in kateri so tudi za nas zlasti v sedanji stiski najbolj važni: za *mir in za spreobrnjenje grešnikov*, da nehajo žaliti Boga in izzivati njegove pravične kazni. Tako bodo prenehale tudi šibe božje in grešniki bodo sebe zveličali.

Tudi med nami se Bog hudo žali, tudi z naše zemlje vpijejo grehi do neba po maščevanju. Nikdar še, odkar so naši davni pradedje sprejeli krščansko vero, v naš narod ni vdrlo *brezboštvo in sovraštvo do vsega božjega* v tako strašni obliki kakor v teh bridkih časih. Sovraštvo do Boga je sploh najhujši greh, ki ga človek storiti more in pritegne nase tudi najtežje kazni. Gorje človeku, gorje narodu, ki Boga sovraži, ker njega tudi Bog sovraži in ga čaka samo pogin, časen in večen. Če se je najhujši greh udomačil v našem narodu, ni čuda, da ga spremlja cela vrsta hudih in ogabnih grehov: umori, ropi, tatvine, lažnivo ovaduštvo iz maščevalnosti, obrekovanja in klevete. Vse te grdobije so se razlile kakor povodenj po vsej deželi in žalijo neskončno svetega Boga ter z bridkostjo brez mere napolnjujejo duše, ki že itak dovolj trpe. Iz teh grehov ne morejo dozoreti dobri sadovi; grešno deblo more roditi le zle sadove — in te grenke sadove uživamo zdaj in jih bomo še in vedno več, če se grešniki ne spreobrnejo.

Spreobrnjenje grešnikov vsebuje vse, kar si želimo: pravico, red, mir, ljubezen in tudi pravo svobodo. Ko bi se grešniki spreobrnili in začeli vestno izpolnjevati vse božje zapovedi, bi med nami ne bilo več sovraštva, krivic, tatvin in laži, vladala bi pravica in ljubezen božja, ne bilo bi bogokletja, ampak bi vsi vsepovsod Boga čistili, molili in slavili. To bi bil res *nov red*, o katerem se danes toliko govori in ki ga od vseh strani obljubujejo. Novega reda pa ne bo in ga ne more biti, če ljudje ne bodo novi, pravičnejši in boljši. Iz brezboštva ne bo zrastel boljši red, ampak le še slabši kot je sedaj. Nov, boljši red bo nastal, ko se bodo ljudje, v veliki večini vsaj, povrnili k Bogu in bodo osnovali na njegovih zapovedih novo družbo. Če tega ne bodo storili, je vsako upanje na zboljšanje prazno. Nikdar nam še ni bil tako potreben opomin sv. Pavla: »*Oblecite novega človeka, ki je po Bogu ustvarjen v resnični pravičnosti in svetosti*« (Ef 4, 24).

Če hočemo torej nov, boljši red, moramo prej postati novi, boljši ljudje. Če hočemo doživeti *mir*, moramo biti miru vredni in sposobni, da ga v svoje zveličanje prav uporabljamo. Če bomo grešili naprej kakor

doslej, ne bomo miru vredni, ne sposobni ga sebi v dobro obrniti. Tedaj ne bomo doživeli pravega miru, kvečjemu le kratek odmor, po katerem bo prišla zopet nova, še hujša vojska, kakor je to Mati božja v Fátimi napovedala. Ne verjemite torej, če vam kdo napoveduje mir za jutri ali po-jutrišnjem, ker tako govoré zapeljivci kakor v dobi prerokov Jeremija in Ezehiela, ko so govorili: »Mir, mir, pa ni mirú« (Jer 6, 14; Ec 13, 10) in je tedaj Gospod opominjal svoje ljudstvo s temi besedami: »Nikar ne poslušajte besedi prerokov, kateri vam prerokujejo in vas varajo; videnja svojega srca pripovedujejo, ne pa iz ust Gospodovih« (Jer 23, 10). Gospod drugače govori ko krivi preroki. Gospod ne obljublja miru in sreče, ako se ne spreobrnejo, marveč kazen za nespokorjene grehe. Tako govori: »Poslušaj, zemlja! Glej, jaz bom nesrečo na to ljudstvo pripeljal, sad njegovih misli, ker mojih besed niso poslušali in so mojo postavo zavrgli« (Jer 6, 19). »Glejte, vihar Gospodove srditosti bo prihrumel, nevihta bo pridrla in prišla hudobnim na glavo. Gospodov srd ne bo jenjal, dokler ne stori in ne spolni misli svojega srca« (Jer 23, 19. 20).

Resne so napovedi Gospodove. Zatorej nikar ne verjemite tistim, ki dobrote miru in reda napovedujejo pa brez spreobrnitve, brez pokore. Iz grehov ne rastejo dobrote miru in reda. Resnica je le to: *Spreobrnite se grešniki, spokorite se pred Bogom, ki ste ga toliko žalili!* Spreobrnjenih in spokorjenih svojih otrok se bo Bog usmilil in jih rešil iz velikih stisk. Brez odkritosrčnega spreobrnjenja nam noben drug napor, noben drug načrt ne bo prinesel miru, reda in varstva — pa naj še toliko govorijo, naj se še toliko bahajo. Gospod Bog ima svoja pota in svoje načrte — on bo svoje namene vsekakor dosegel, mi pa bomo deležni sladkih sadov miru in svobode le, če se bomo resno spreobrnili, zvesto Bogu služili in na zapovedih njegovih gradili svoje življenje. To je polna resnica, vse drugo je delna ali celotna prevara.

Zaradi tega vas, predragi verniki, prosim, pri vaši ljubezni do naroda in pri vaši skrbi za lastno zveličanje vas rotim: *Združimo se v enotno mogočno družino vnetih molilcev svetega rožnega venca za spreobrnjenje grešnikov.* Saj tudi tistim, ki nas sovražijo in morijo, ne želimo drugega, kakor da se spreobrnejo in zveličajo, da bomo nekoč v nebesih pri Bogu Očetu zbrani v edinosti in ljubezni, ki se več spremenila ne bo.

Molitvi pa pridružimo še nadalje *pokoro*, s katero bomo za svoje in vseh ljudi grehe zadoščevali božjemu Srcu Jezusovemu. Kakšno pokoro naj opravljamo? Nič ni treba dolgo iskati. To, kar nam vsak dan sproti prinese težkega, neprijetnega, vsako premagovanje, ki ga zahteva spolnjevanje božjih zapovedi, vse to vzemimo mirno in vdano za pokoro, pa bomo vsak dan vredne zadeve zadoščevanja polagali Jezusu na oltar — take sadove, kakršne On od nas pričakuje.

Molitev svetega rožnega venca v duhu pokore naj postane naša narodna pobožnost, ker le po Mariji bomo deležni božjega usmiljenja. Zlasti vabim in prosim *družine*, da uvedejo zopet redno skupno molitev svetega rožnega venca. Vsak večer, ko se družina zbere k večerji, naj zaključi dnevno delo skupna molitev rožnega venca, če ni mogoče celega, pa vsaj eno desetko, eno skrivnost naj bi zbrano premislili, vsak dan drugo, da tako vsaj tekom petnajstih dni premislijo in zmolijo vse tri dele rožnega venca. Najlepše se mi zdi, če posamezne družine Mariji nekako svečano obljubijo tako redno molitev rožnega venca in se ji zavežejo, da bodo to obljubo spolnjevale. Mariji bo taka zaveza gotovo všeč. V ta namen se ustanavlja v škofiji *Molitvena zveza družin*. Kadar bo vse pripravljeno in bodo družine povabljeni, da se vpišejo, pričakujem, da vas bo ljubezen do Marije in skrb za zveličanje duš nagnila, da se boste radi vpisali in

Mariji besedo dali, da jo hočete vse dni svojega življenja z rožnim vencem razveseljevati in moliti za spreobrnjenje grešnikov.

Ne morem si misliti lepšega prizora kakor je družina, ki zvečer kleči pred sliko presvetega Srca Jezusovega, kateremu se je posvetila in z rožnim vencem v roki moli. Dobesedno se v tem trenutku uresničuje, kar je Jezus obljubil: »Kjer sta dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi« (Mt 18, 20).

Zvedel sem, da so se v teh hudih stiskah po mnogih vaseh zbirali vsi prebivalci pri vaški kapelici in skupno molili rožni venec. To je prav in gotovo zaupna molitev ni bila zastoj, Bog jo je uslišal tako, kakor on ve, da je za duše najbolj koristno.

Tudi farna družina naj se večkrat zbere v svoji farni cerkvi k skupni molitvi rožnega venca. Saj je podeljen popoln odpustek za molitev rožnega venca pred Najsvetejšim (četudi ni izpostavljeno), ali ga moli poedinec zase ali pa vsa zbrana farna družina skupaj.

Vsak rožni venec pa molimo — poleg osebnih namenov, ki jih more vsak zase imeti — za mir in za spreobrnjenje grešnikov, zlasti med našim narodom. To bodi vsem skupen namen. Prav nič ne dvomim, da nas bo po Mariji ljubi Bog uslišal in nas storil vredne svojega usmiljenja, ko bomo tako enotni in sporazumni v skupnem namenu molitve. Saj je Gospod tako jasno in odločno zatrdil: »Ako se na zemlji dva izmed vas zedinita v kateri koli prošnji, jima bo vse storil moj Oče, ki je v nebesih« (Mt 18, 19). Če je Jezus to obljubo dal že dvema, ki se v skupni prošnji zedinita, koliko bolj bo veljala, če se ves narod zedini v istem namenu, za katerega vztrajno moli!

Predragi v Gospodu! Združimo se torej v molitvi svetega rožnega venca vsak dan. Čim bolje in čim dalje ga bomo molili — in že to bo za nas veliko uslišanje, če bomo molitev vzljubili in jo radi gojili. Ljubezen do molitve je poroštvo zveličanja. Vsakdanja molitev svetega rožnega venca bo naše krščansko delo za resnično osvobojenje iz vezi greha v svobodo otrok božjih po Mariji, katera bo s svojo deviško nogo strla vse pogubne naklepe peklenske kače.

Po Mariji, Kraljici sv. rožnega venca in Srednici vseh milosti, naj vas vse, vaše domove in družine, vaše drage, raztresene po svetu, napolni z milostjo in obilno blagoslovi Bog Oče in Sin in Sveti Duh. Amen.

V Ljubljani, na praznik Kristusa Kralja, dne 25. oktobra 1942.

† Gregorij,
škof.

45.

Povečana pooblastila škofom glede podeljevanja odpustkov.

DECRETUM

In fere innumeris observantiae, amoris pietatisque documentis, quibus christifideles quintum ac vicesimum emensum annum, ex quo Augustus Pontifex Pius XII Episcopali dignitate insignitus est, spiritali modo, ex expressa ab eodem Summo Pontifice voluntate, concelebrant, ea peculiari ratione Sanctitati Suae grata obveniunt, quae vel a Purpuratis Patribus vel ab Excellentissimis Episcopis locorumque Ordinariis undique catholici orbis

Eidem admoventur; utpote qui communis Patris Pastorisque animo propius adsint, Eiusque gravissimas curas in Ecclesia gubernanda participant.

Quam quidem gratam voluntatem ut Sanctitas Sua testetur, utque paternam sollicitudinem Suam erga universum Sibi creditum gregem ostendat, spiritualem Ecclesiae thesaurum latius patere voluit; atque adeo in Audientia, die VIII mensis Iunii infra scripto Cardinali Paenitentiario Maiori concessa, haec, quae sequuntur, decrevit ac statuit:

I. Facultas impertiendi Benedictionem papalem cum Indulgentia plenaria, de qua in can. 914 Cod. Iur. Can., ita adaugetur, ut Episcopis ter in anno, Abbatibus autem, Praelatis nullius, Vicariis ac Praefectis Apostolicis bis in anno eam impertire liceat ad normam eiusdem canonis.

II. Itemque facultas Indulgentias concedendi, Abbatibus ac Praelatis nullius per can. 323 data, Vicariis vero ac Praefectis Apostolicis per can. 294, atque Episcopis residentialibus per can. 349 § 2 n. 2 impertita, sic augetur, ut iisdem liceat *Indulgentiam centum dierum* concedere. Facultas autem Archiepiscopis per can. 274 n. 2 data, ita pariter adaugetur, ut *ducentorum dierum Indulgentiam* iisdem concedere liceat. Ac postremo, facultas Emmis Patribus Cardinalibus per can. 239 § 1 n. 24 concessa, ita amplificatur, ut iisdem fas sit *trecentorum dierum Indulgentiam* dilargiri.

Praesenti in perpetuum valituro absque ulla Apostolicarum Litterarum in forma brevi expeditione, et contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae, e Sacra Paenitentiaria, die 20 Iulii 1942.

N. Card. Canali, *Paenitentiarius Maior.*

L. + S.

S. Luzio, *Regens.*

46.

Zahvala sv. očeta Marijinim družbam.

SEGRETERIA DI STATO

Di Sua Santità

Dal Vaticano, die 12 Iunii 1942.

No 43840

Exc.me ac Rev.me Domine,

Augusto Pontifici haud obscurum incensae fidei et religionis indicium fuit sertum precum piorumque operum, quod sodales Marialis Congregationis Dioecesis Labacensis protulerunt, cum Is XXV episcopatus conderet annum.

Sanctitas Sua ex huiusmodi obsequii et studii officio suave hausit solatium atque, amoris vicem referens, multum optat, ut adolescentes, qui sub signis Deiparae christianam disciplinam colunt, Deo deditam, puram et actuosam agant vitam iidemque egregiam Ecclesiae spem fulciant et foveant.

Hoc autem in auspiciis Beatissimus Pater dilecto et lecto agmini Apostolicam Benedictionem impertit.

Interea qua par est observantia me profiteor

Exc.mo ac Rev.mo Domino

D.no GREGORIO ROŽMAN

Episcopo Labacensi

Excellentiae Tuae

addictissimum

Aloys. Card. Maglione

Izseljenska nedelja.

Prva adventna nedelja, 29. novembra 1942.

Nobeno leto nismo še toliko mislili na naše rojake v tujini kot ravno to leto. Izseljenska nedelja pa je določena naši škofiji, da še podvojimo svoje molitve za izseljence in storimo čim več dobrih del za njihov blagor. Teden pred praznovanjem naj se izseljenska nedelja vernikom s prižnice oznanj in toplo priporoči, zlasti vsem onim, ki imajo svoje drage v tujini, pa tudi ostalim, da naj na izseljensko nedeljo darujejo svoje molitve, sveto obhajilo, sveto mašo in vsa dobra dela za blagor izseljencev. Pri službi božji naj bo dnevu primerna pridiga s cerkveno zbirko darov za Družbo sv. Rafaela. Če kdaj, potem zlasti letos potrebujejo naši rojaki v tujini še posebno tolažbo, da ne obupajo in da ostanejo zvesti sveti veri, katero jih je učila slovenska mati. Zato naj bo tudi popoldanska služba božja darovana v namen, da jim naš skupni nebeški Oče podeli tolažbe in jim daje milost globokega zaupanja in trdne vere.

V cerkvi nabrani darovi naj se nemudoma pošljejo na škofijski ordinariat ali pa naravnost na Družbo sv. Rafaela, Ljubljana, Cankarjevo nabrežje 1/I.

Družba sv. Rafaela.

Škofijska kronika.

Škofijski ordinariat. Za uradniškega pripravnika je bil od Visokega komisariata za Ljubljansko pokrajino imenovan škofijski tajnik Stanislav Lenič.

Zavod sv. Stanislava. Za prefekta je bil imenovan duhovnik Anton Iskra.

Umeščen je bil dne 1. oktobra 1942 na kanonikat kolegiatnega kapitlja v Novem mestu Alojzij Štrukelj, župnik v Leskovcu.

Imenovana sta bila za župnijska upravitelja: Avguštin Žavbi, kaplan v Planini pri Rakeku, za to župnijo, in Alojzij Jenko, kaplan v Preserju, za župnijo Zaplana.

Konkurzni izpit so dovršili: Franc Golob, kaplan v Šmarju, Ivan Janež, kaplan v Žužemberku, Viktor Schweiger, kaplan v Št. Lovrencu, Ivan Sitar, kaplan v Ribnici, Ivan Šešek, kaplan v Šmartinu pri Kranju, in Mihael Žnidar, kaplan na Breznici.

Ordinacije. Višje redove je prejel: diakonat dne 11. oktobra 1942 in prezbiterat dne 18. oktobra 1942 Fr. Albin Kladnik, F. S. C.

Umrli je Ivan Lovšin, župnik in prodekan v Planini pri Rakeku, dne 12. oktobra 1942 v starosti 60 let. Naj v miru počiva!

Škofijski ordinariat v Ljubljani,
dne 26. oktobra 1942.

† Gregorij,

škof.

Jože Jagodić,
škof. kancler.